

Moralitat

Voldríem donar un consell a "La Publicitat". El director i els redactors d'aquest diari passen per unes persones molt intel·ligents. Ells mateixos s'han catalogat entre els selectes. Selectes en què? En intel·ligència? En moralitat? Suposem que ells pretenen ésser la flor de la moralitat i de la intel·ligència. Així ho deixen entendre molts dels articles publicats en l'esmentat diari, petulants, carregats d'una suficiència insuportable. Si "La Publicitat" gairebé sempre posa càtedra; dalt del setial que ella mateixa s'ha atribuït, dona consells als pobres homes de Catalunya. Consells de gust, de seny, d'equilibri, de moralitat. I de tant en tant fa crítiques, sempre amb el te doctrinal d'aquells teòrics, mestres en la xerrameca, uns enses quan es posen en contacte amb la realitat.

Hi ha en les crítiques, en els consells, en el seny difús de molts dels articles de "La Publicitat", una cosa amagada, una cosa trista, lletja; quelcom de descompost o en procés de descomposició. La existència d'aquesta cosa nosaltres la sentim, la sabem per un cert tuf que arriba fins al nostre nas. Tota la intel·ligència, tota la ironia d'alguns dels articles de "La Publicitat" no aconsegueix d'amagar el cos en descomposició que hi ha dintre aquella casa, potser al recambro més fosc, potser sota d'un moble elegant de la seva sala de visites.

Aquest tuf de podridura, de descomposició, avui encara lleu, però ben perceptible per als nassos delicats; aquesta lleu sentor pestilencial que emana de les pàgines de "La Publicitat" nosaltres penssem que prové d'alguns cadàvers embalsamats que hi ha a la casa, alguns cadàvers que no es conserven prou bé (tot i la trassa dels embalsamadors), i que

Esquerra Republicana de Catalunya

Parlament de Catalunya

UN MANIFEST

CATALANS!

Catalunya va ésser el primer dels Estats d'Europa que va tenir un Parlament. Abans que cap altre, aconseguí arribar al nivell de perfecció política que representa legislar amb Corts.

Amb les lleis que el Parlament català va donar i amb els serveis i òrgans de govern que va instituir, Catalunya va assolir el més alt grau de cultura i de prosperitat.

Arribà a donar exemple als altres Estats d'Europa que s'emmirallaven en la seva fortitud moral i en el seu material progrés.

Encara avui, en ple segle XX, quan el règim dels pobles ha avançat cap a perfeccionaments abans inassolits, la Societat de les Nacions, i amb ella països que, amb motiu, són tinguts com a capdavanters de la civilització europea, per a remeiar alguns dels problemes que planteja la vida moderna, han escollit com a model, lleis i solucions catalanes de l'època gloriosa en la qual el Parlament de Catalunya, amb plenitud de facultats, dirigia assenyadament i catalanament la governació del nostre poble.

El Parlament Català va viure durant cinc centúries, des del segle VIII, a finals del qual el va obrir per primera vegada el rei Pere I, fins a 1714, en què Felip V, el primer rei Borbó, va entrar a Catalunya com a enemic, i per la violència de les armes, ajudat per l'exèrcit del rei de França, va assaltar Barcelona, va destruir totes les institucions i organismes catalans, es va apoderar de la nostra hisenda i volgué ofegar la nostra vida, subjectant nos des d'aleshores al poder absolut de la seva voluntat.

Seguint l'exemple dels dies en què governava la Generalitat el canonge Pau

omencen de produir emanacions. El Sr. Charles Capdevila no seria un d'aquests? Potser és que tenen amagada la mòmia del senyor Hurtado? Potser les emanacions vénen del rebost dels fracassos de "La Publicitat", un dels més proveïts de Catalunya. Homes tornats agres, cares verdes de floridura, cors podrits de tants anys d'esperar l'èxit en política, en literatura, en art? D'esperar inútilment l'aire sec i refrescant de la glòria i de l'eficàcia?

Que dintre la casa hi ha coses d'aquelles que tothom amaga vergonyosament quan hom té la desgràcia de patir-les, és cert. Síntomes greus denuncien la existència d'aquestes coses. Qualitats essencials comencen a fallar en els homes del diari selecte. Comencen a fallar la intel·ligència i la moralitat. La intel·ligència en el director, la moralitat en algun dels seus redactors. I això és greu, alarmant.

En voleu una prova? Quin director de diari que no patís d'una obnubilació de intel·ligència permetria que Rossend Llates escrivís articles sobre moralitat política? Rossend Llates, moralista? Tot Barcelona riu i es tapa el nas. Rossend Llates acusant en qüestió d'extorsió de diners? Tot Barcelona es posa les mans a les butxaques per a defensar els sous. Un consell, un bon consell als homes de "La Publicitat" que encara no han perdut la intel·ligència: No deixeu a Rossend Llates fer de moralista. Ni d'acusador. En política ni en res. Poseu un altre al seu lloc. Qui sigui, tothom serà millor que ell. Però Llates? Tapeu aquest forat per on s'escapa la fetor de cosa descomposta. Perquè és possible que el tuf de

podridura que comença a fer "La Publicitat" només vingui d'ell. I no seria just que hom cregués que ve dels seus companys. Però si els seus companys no el senten aquest tuf, serà que ells també el fan? Aleshores on pararia la intel·ligència i la moralitat d'uns selectes que donen a la mateixa immoralitat la tribuna del moralista?

El president Macià

DISCURS DE GRACIES PRONUNCIAT AL PARLAMENT DE CATALUNYA DESPRES D'ESSER ELEGIT

"Honorables senyors diputats: Agraeixo en el fons del meu cor, la distinció que m'heu fet proclamant-me President efectiu de la Generalitat de Catalunya. Sento una fonda emoció. Vosaltres la comprendreu si penseu, com penso jo ara, en els moments de lluita per la llibertat de Catalunya, en els moments més dolorosos en què queien les belles il·lusions d'una organització forta i una preparació minuciosa que porta la llibertat de la nostra pàtria. Quan penso que àdhuc en els moments més cruents mai no vaig defallir, perquè la meua fe absoluta en Catalunya em deia que havia d'arribar aquest moment gloriós. Cap pàtria no pot morir mentre tingui fills que la sentin i estimin amb tal força que estiguin disposats, si cal, a donar la seva vida per ella.

Accepto l'alt càrrec que em doneu perquè així puc ésser fidel servidor i primer servidor de Catalunya. L'accepto amb joia perquè comprenc tota la responsabilitat que representa. Em faré càrrec dels afans, aspiracions, dolors i àdhuc il·lusions del poble de Catalunya. Jo us vaig demanar a vosaltres que també ho féssiu, que les depuréssiu i que després les plasméssiu, en realitat amb un sentit generós i ple d'amor, car d'aquesta manera fruirien els que més ho necessiten.

Que tots sàpiguen que seré el fidel guardador dels seus drets. Dels drets de tots. I que vetllaré perquè també a tots es faci justícia, sense distincions de cap mena. (Molt bé).

Comprenc el sentit de la vostra elecció, i és això justament el que més m'emociona i m'honora perquè ultra la part que pugui afectar-me representa la ratificació del poble als anhels i als ideals que he predicat sempre. Són aquests anhels als quals he dedicat tota la meua ànima. (Molt bé).

Honorables diputats: Davant vostre, que és davant de Catalunya en aquest lloc sagrat per a tots vosaltres, des d'aquest alt sitial que tots hem d'honorar, jo prometo solemnement complir fidelment el mandat de Catalunya i ésser fidel guardador i impulsor de les llibertats de la pàtria."

Al President Macià

Del nostre escut en llençarem Sant Jordi i aquell ridícul llangardaix
us hi drem a vós perquè el poble us recor i alt i sencer de dalt a baix.

No volem cavallers de llança i cavall blanc ni dracs ni donzelles captives;
volem cavallers de carn i sang
no de gestes pintades, sinó de gestes vives

I vós, gran Macià,
cavaller del gest noble,
sense cavall ni llança vau matà
el drac que esclavitzava el nostre poble

I alçàreu la bandera al vent
encesca, tremolant, ardida
i tot prenia llum del nou ressorgiment
i esclataven els cants de nova vida.

Redemptor de les glòries ultratjades
que borrarà d'un cop dos segles morts
i abrandàreu les brases apagades
sota les cendres mortes dels records.

President d'un present que ressuscita
amb l'esplendor de l'or i la sang del passat;
la nostra Catalunya petita, petita
serà un mirall per a la humanitat.

I vós sereu l'escut de tot el poble
que seguirà l'exemple de la vostra virtut;
en lloc d'un sant hi volem un gest noble
i un cor gran que illumini el nostre escut.

I vós presidireu ara i després
la Catalunya nostra
que ja no morirà mai més
perquè vós, Macià, li heu posat al rostre

la diadema esplendent de robins
com ulls que escruten l'invisible
i aclaren els camins
que menen a la glòria immarcescible.

President Macià: Ja prou Sant Jordi
i prou ridícul llangardaix!
L'escut nostre sou vós. Cal que el poble
[us recordi]

alt i sencer de dalt a baix.
Salvador PERARNAU

Generalitat de Catalunya

CONSELL DE CULTURA
PREMI JOAN CREIXELLS
VEREDCITE

"Reunit reglamentàriament el Jurat del "Premi Joan Creixells", format pels senyors Prudenci Bertrana, Joan Puig i Ferrer, Miquel Llor, Alexandre Plana, E. Duran Reinald, J. Solé de Sojo i Just Cabot, sota la presidència d'edat del senyor Bertrana, s'ha procedit a l'elecció de president efectiu i ha resultat elegit el mateix president d'edat.

A continuació s'ha procedit a la primera votació, en la qual han obtingut vots les següents obres: "Laia", de Salvador Espriu; "Les cadenes d'Eva", de Domènec Guansé; "Una mena d'amor",

de C. A. Jordana; "Terres de l'Ebre", de S. Joan Arbó; "El Bé i el Mal", de J. Navarro Costabella; "Celstia", de J. Roig i Raventós; "Vida privada", de Josep M. de Sagarra; "Albada", de Josep Selva; "Hi ha homes que ploren perquè es pon el sol", de F. Trabal; "Pau Canyelles, ex-difunt", de J. Ventalló; "Desembre", de B. Xuriguera

A la segona votació, obtenen vots: "Les cadenes d'Eva", "Una mena d'amor", "Terres de l'Ebre", "Vida privada", "Albada", "Pau Canyelles, ex-difunt".

A la tercera votació, les obres que obtenen vots són: "Les cadenes d'Eva", "Una mena d'amor", "Terres de l'Ebre", "Vida privada", "Albada".

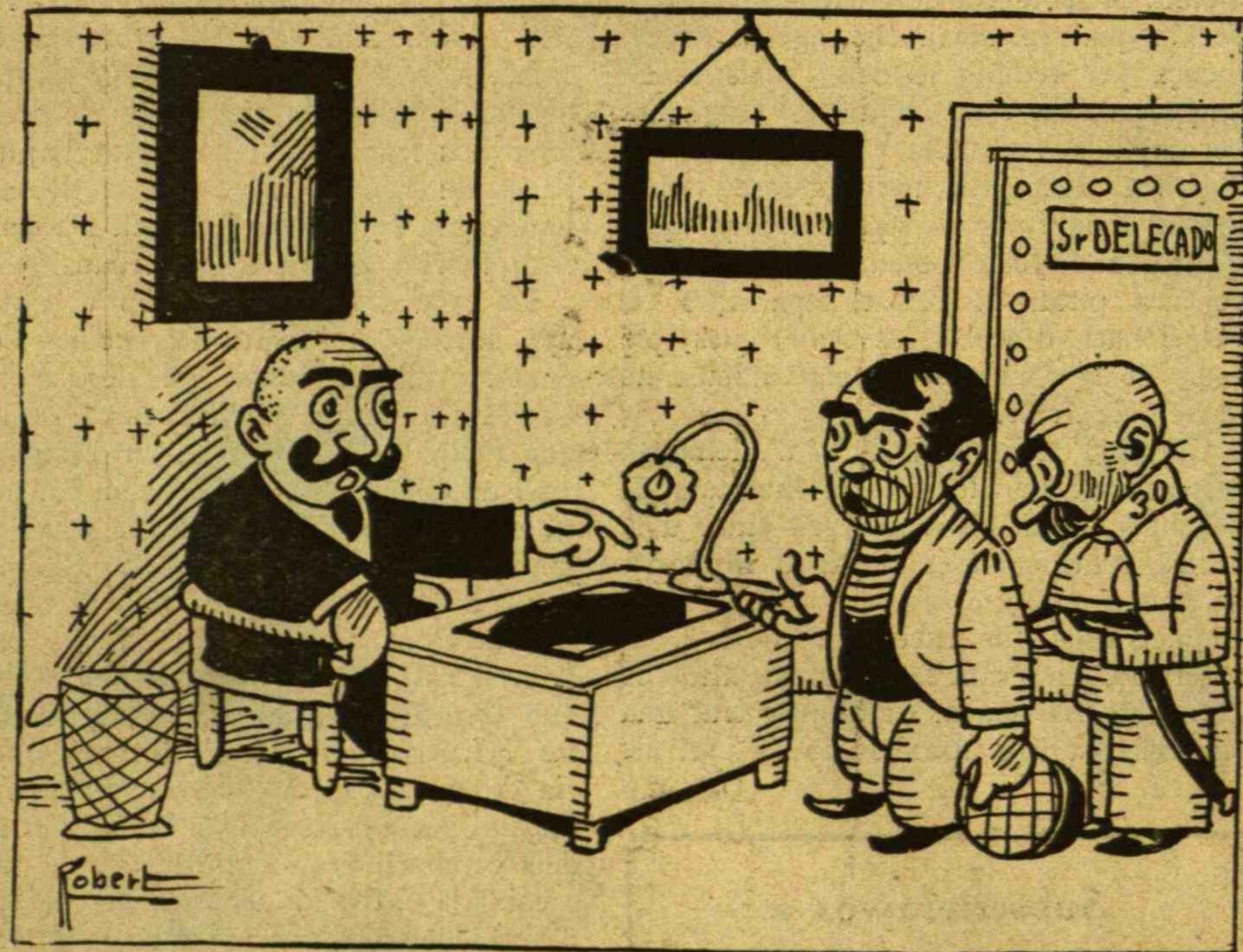
A la quarta votació, obtenen vots: "Les cadenes d'Eva", "Terres de l'Ebre", "Vida Privada", "Albada". Com sigui que les obres "Terres de l'Ebre" i "Albada" han obtingut el mateix nombre de vots, cal procedir a un desempat entre elles, del qual ha restat "Albada", per prendre part a la

Cinquena i definitiva votació, amb el següent resultat: Els senyors Just Cabot, Estanislau Duran Reinald, Miquel Llor i Vincenç Solé de Sojo, han votat "Vida privada", de Josep M. de Segarra.

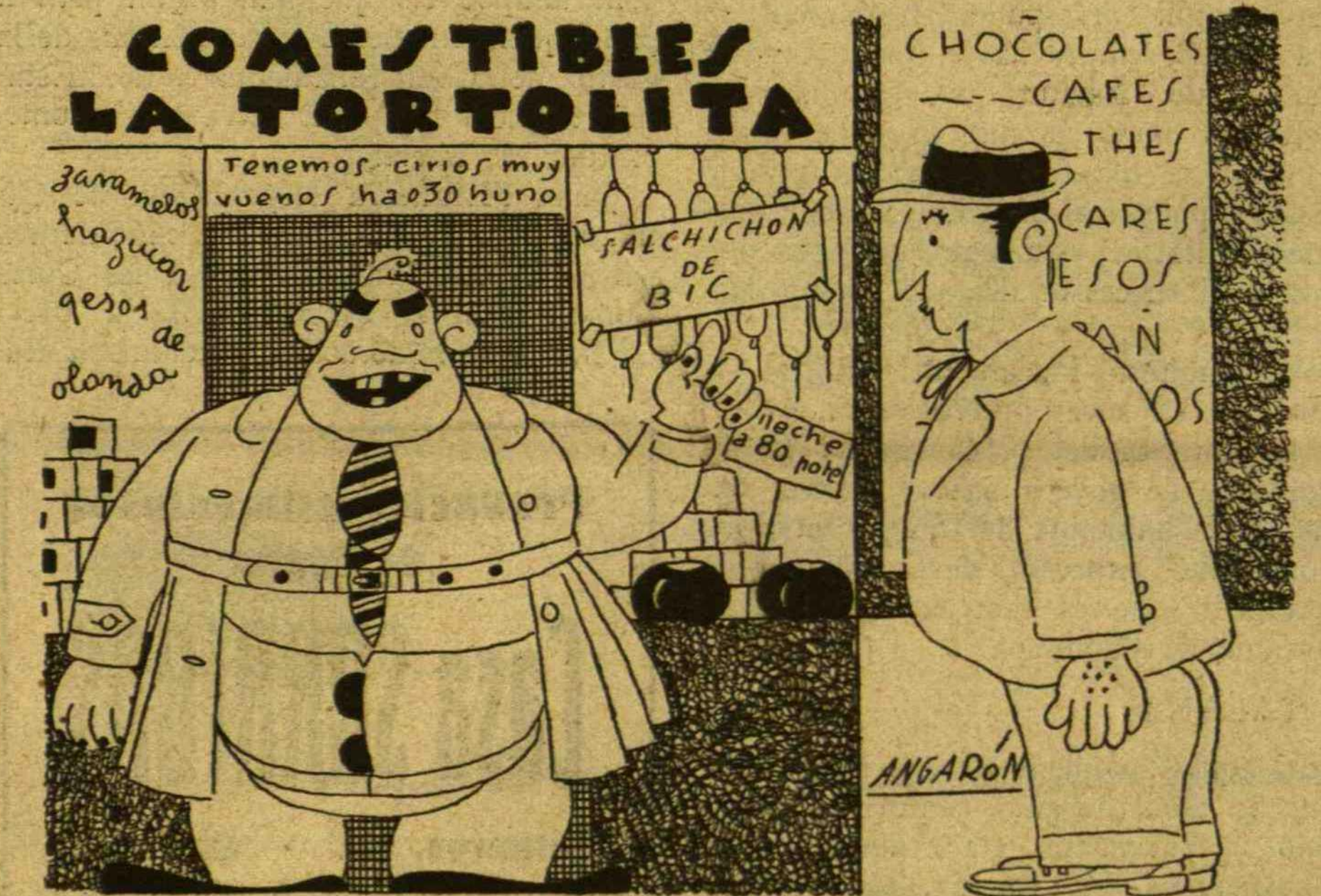
Els senyors Prudenci Bertrana, Alexandre Plana i Joan Puig i Ferrer, han votat "Albada", de Josep Selva.

Per tant, el Premi Joan Creixells 1932 és atorgat, per quatre vots, a Josep M. de Segarra, per la seva novel·la "Vida Privada".

Barcelona, 13 de desembre de 1932.
—P. Bertrana; Joan Puig i Ferrer; Miquel Llor; E. Duran Reinald; J. Solé de Sojo; Alexandre Plana; Just Cabot".

—I com s'ho ha fet per furstar les alhajes?
—No puc respondre aquesta pregunta.
—Per què?
—Perque no dono lliçons gratis!

—Si, senyor, si; jo soc un catalanista acèrrim..